

njegove madone so Španjolke ali Andaluzanke, vendar izvečine vzvišene osebe, polne nebeskega duha in sijaja.

Nekatere slike je pa povzel popolnoma iz življenja, kakoršno je videl — dejal bi — na cesti. Jako vseč so mu bili ubožni dečki, ki so se potepali po ulicah. Slikal jih je, kako jedó, kako se igrajo, kako ležé ali se snažijo. Poznavalci trdé sploh, da je do pičice natančno zadel resnično življenje. Čitatelj se o tem lahko prepriča ob naši sliki na strani 760. in 761., ki nam kaže mladega berača. Dejali bi skoro, da je tukaj segel umetnik predaleč v istino. A ni tako. Prizor je nedolžen, kaže nam resnico, kaže preprosto življenje ubožčkovo: zakaj bi se torej izpodtikali nad njim?

Kakor je pa znal Murillo slikati resnično življenje, tako je znal upodabljati tudi vzorno mladost in lepoto v svetnikih ali v Izveličarju. Malega Jezusa je slikal tako lepo in vabljivo, da se spominjamo podob Rafaelovih, ko gledamo n. pr. „Dobrega pastirja“. To nedolžno, lepo, tako modro oko, glava z obilnimi lasmi, jagnje poleg pastirčka — to te mika, da podobno gledaš in gledaš, pa se je nikdar ne nagledaš.

V 35. letu svoje dóbe je bil Murillo že umetnik prve vrste. Sedaj je ustvarjal ona velika dela, katera občuduje ves svet. Omenjamo: „Rojstvo Marijino“, katero je slikal za prestolnico sevilsko, a je sedaj v Parizu, „sv. Izidorja in sv. Leandra“ v Sevilli, slike „Prikazen sv. Antona“, katere je slikal v raznih oblikah in katere se nahajajo v Sevilli, v Petrogradu in v Berolinu. (Naša slika na tej strani nam kaže sliko sv. Antona, katera je v Berolinu. Kako ljubko boža Jezušček svetnika!)

Jako rad je slikal Murillo tudi „Brezmadežno spočetje Marijino“. Na Španskem so ta nauk, ki tedaj še ni bil verska resnica, goreče zagovarjali; skoro gotovo so zlasti še frančiškani, katerim je bil Murillo jako udan, vneli slikarja za to resnico, da jo je predočil tolikokrat in tako veličastno. (Slika na str. 739. nam predočuje Murillovo Brezmadežno spočetje, ki je v Parizu, v Louvreu.)

Mnogo, mnogo je slik, katere je naslikal Murillo deloma iz svetega pisma, deloma iz

življenja svetnikov ali iz zgodovine. Štejejo jih okoli 400. Poleg najstih slik za frančiškanski samostan jih je naslikal dvanajst za hospital de la Caridad, štiri velike za cerkev „S. Maria la Blanca“, več nego dvajset za kapucinski samostan, druge za hospital „Venerables sacerdotes“, za avguštinski samostan — vse v Sevilli. Saj je prebil skoro vse življenje v Sevilli; le v Cadiz je šel jedenkrat za malo časa. Njegove slike so raznesli skoro po vsem svetu; velike galerije se ponašajo ž njimi kakor z dragocenimi zakladi.

Nahajamo pa še dandanes znamenitejše Murillove slike na teh le mestih: v Madridu v „Museo del Prado“ tri „spočetja Matere Božje“, „Kristusa z jagnjetom“, „Kristusa pijočega iz školjke“, vseh skupaj 46; nekaj v Madridu v akademiji S. Fernando; v Sevilli v stolni cerkvi več slik, kakor sv. Antona; več slik se nahaja tudi v cerkvi „S. Maria la Blanca“ in v hospitalu de la Caridad; v seviljskem provincijskem muzeju so troja spočetja, znameniti slike „sv. Tomaž Vilanovski“ in pa „sv. Frančišek, objemajoč Kristusa“, vseh skupaj 24 in sicer najboljših; v Parizu v Louvreu je znamenito „spočetje Matere Božje“, kakor tudi njeno „rojstvo“ in več drugih (Francozi so bili namreč l. 1810. mnogo Murillovih slik na Španskem ugrabili in domov prinesli); v Berolinu, v Londonu, v Petrogradu so nekatere; v Monakovem, v Pinakoteki so trije „poulični dečki“ — tri slike; na Dunaju pa

Murillo: Sv. Anton.